

[Ministeren for offentlige arbejder.]

af den i økonomisk henseende mest fordelagtige udvikling af landets elektricitetsforsyningsanlæg, blev det bestemt, at loven skulle optages til revision i rigsdagssamlingen 1939—40. Revisionen blev imidlertid udsat flere gange, senest ved lov af 4. februar 1947, da man ikke havde samlet tilstrækkeligt materiale til at afgøre, hvorvidt bestemmelserne om elektricitetsrådets udvidede område vil virke efter hensigten.

Elektricitetsrådet har imidlertid nu afgivet en indstilling, hvoraf det fremgår, at man må regne med, at elektricitetsproduktionen i Danmark i det store og hele om nogle få år i hovedsagen vil være centraliseret på en halv snes store kraftværker i indbyrdes samarbejde over højspændingsledninger med stor overføringskapacitet. Jeg kan således nævne, at landsdelene Sjælland, Lolland, Falster og Møen for tiden hovedsagelig forsynes fra H. C. Ørstedsværket, Kyndbyværket og Masnedøværket, hvortil i løbet af et par år kommer et kombineret kraft- og varmeværk ved kalkbrænderihavnen i København. Elektricitetsforsyningen paa Fyn vil i løbet af nogle år blive baseret på et stort fælles kraftværk ved Odense, og ved Skærbæk er et stort kraftværk til forsyning af den sydøstlige del af Jylland under opførelse. Sønderjylland forsynes fra Højspændingsværket i Åbenrå, Jyllands vestkyst i hovedsagen fra et stort kraftværk ved Eshøj havn og hele Midtjylland fra Århus til Skive hovedsagelig fra Århus elektricitetsværk. Kun for den nordligste del af Jylland synes der endnu ikke at være noget fast holdepunkt for den fremtidige udviklingslinje.

Denne udvikling er hidtil gennemført og vil formentlig også i fremtiden kunne gennemføres på frivillig basis. Rådet har derfor indstillet og ministeriet tiltrådt, at der ikke foretages nogen revision af stærkstrømsloven bortset fra et par enkelte ændringer.

Bestemmelsen i lovens § 1 om fastsættelse af en frist til at bringe radiomodtageanlæg og antenneanlæg i overensstemmelse med stærkstrømsreglementets bestemmelser er foreslået at skulle udgå, da dette forhold er bragt i orden.

I § 2 er der givet mulighed for ved ekspropriation at erhverve arealer til anlæg af nye elektricitetsværker. Ved stærkstrømslovens givelse i 1935 blev der alene hjemlet adgang til at ekspropriere arealer til udvidelse af bestående elektricitetsværker, idet man mente, at elektricitetsværkernes placering ikke ville forskydes væsentligt i

stedlig henseende. Udviklingen er imidlertid gået i en anden retning. Jeg kan i denne forbindelse henvide til bygningen af Kyndbyværket og Skærbækcentralen. Som følge heraf finder jeg det rigtigst, at der også åbnes mulighed for ved ekspropriation at erhverve arealer til anlæg for nye centraler.

Flv. folketingsmand Stæhr Johansen omtalte under folketingets 1. behandling af forslaget til loven af 4. februar 1947 om udsættelse af revisionen til indeværende rigsdagssamling det betænkelige i, at landets elektricitetsforsyning i en eventuel krigssituation kan blive afhængig af nogle få værker. Om hvorvidt et system af indbyrdes forbundne storværker i en krigssituation frembyder en større fare end flere mindre isolerede værker, vil der utvivlsomt være delte meninger, og der kan fremføres berettigede argumenter for og imod begge alternativer. Ser man imidlertid på udviklingen i Europas lande, går denne i retning af at centralisere elektricitetsproduktionen. Dette gælder også England og Frankrig, der under krigen høstede erfaringer i dette spørgsmål. Endvidere arbejder den af De Forenede Nationer nedsatte komité til undersøgelse af elektricitetsforsyningsforhold efter samme retningslinje, idet den betragter det som en af sine hovedopgaver at medvirke til en rationalisering af hele Europas elektricitetsforsyning gennem udbygning af kraftværker, såvidt muligt i nærheden af energikilderne, og ved fra disse at overføre energien til forbrugsstederne gennem elektriske ledninger for ekstra høj spænding. Selvom man med henblik på en eventuel krigssituation kan nære nogen betænkelighed ved en centralisering af elektricitetsproduktionen, så mener jeg dog, at udviklingen i andre lande viser, at disse betænkeligheder må vige for nødvendigheden af at rationalisere elektricitetsproduktionen som et af de vigtigste midler til Europas genopbygning.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvilke foranstaltninger der så kan træffes for at beskytte store kraftværker mod ødelæggelse i tilfælde af krig, kan jeg nævne, at der som regel kun ved særlig udformning af bygningskonstruktionerne, f. eks. højtsiddende vinduer eller på anden måde, kan søges tilvejebragt beskyttelse mod beskadigelse af vigtige maskininstallationer fra sprængstykker, ligesom man ved opdeling af de tekniske installationer kan forsøge at begrænse skaden fra eventuelle direkte bombenedslag. Det må dog betragtes som økonomisk uigennemførligt at træffe foranstaltninger til fuld